

G. Sunčič Lojze, kaplan pri Sv. Križu, je žrtvoval vse svoje zbirce in tudi največ storil v organizatoričnem oziru, da se je ta misel uresničila. Posebno so se pokazali fantje, ki so s kulukom in malo plačanim delom žrtvovali dneve in noči. O porcijunkuli so začeli z delom ter razkopavali 100 let stare ruševine nekdanje kapelice, ki je tukaj stala, a jo je strela porušila. Dne 12. avgusta se je blagoslovil temeljni kamen spomeniku. Ob tej priliki so fantje rogaške dekanije napravili štafeto od Sv. Križa tjagor na vrh Donačke gore. Tako je vzrastel križ v višino 8 m in pol, ki mu je arhitekt Glanc iz Slatine dal obliko, stavbenik Goligranc iz Celja pa ga je zgradil. V teku enega leta je misel vzkliła in se tudi večidel uresničila, gotovo je to ena najlepših svetoletnih oddolžitvev. V nedeljo 21. oktobra, na dan blagoslovitve, nam je nebo naklonilo najlepši jesenski dan. Ob 11. uri je bila gora že čisto polna ljudi, ob pol 12. uri se je pričela redka gorska slovesnost. G. Sunčič se je v lepih besedah zahvalil vsem, ki so pripo-

mgli do tega krasnega spomenika ter orisali tisočletja staro zgodovino Donačke gore. G. Cilenšek, župnik iz Poljčan, je blagoslovil spomenik, nakar je daroval g. Sunčič sv. mašo. Med mašo je igrala godba kostrivniške Marijine kongregacije vse one pesmi, ki so se proizvajale na mariborskem evharističnem kongresu, ljudstvo je na glas pelo in molilo. Po končani sv. maši so govorili gg. Sunčič in Cilenšek, mladenič Polde Vostner, ki je pozdravljaj sv. križ ter se zahvalil slovenski mladini za njeno vneto sodelovanje, Bratuš iz Slatine, ki se je zahvalil g. Sunčiču za njegovo vneto delovanje, končno je še spregovoril g. Geratič iz Maribora kot zastopnik FKA. Godba je zaigrala »Povsod Boga«, slovesnost je bila končana.

Križ na Donački gori stoji, spomenik Kristusu Kralju. Najtežje je končano, nas vseh želja pa je, da še pristavimo, zraven majhno kapelico, majhno cvetišče Kristusu Kralju. — Mladina, vzami se to stvar v svoje roke!

kreno se nam je priljubil ljudomili nastop našega Nadpastirja, a tudi Prevzvišenemu je tako ugajalo v naših romantičnih gorah, da je ostal dva dni med nami. — Prevzvišenemu je vneto delovanje našega župnika č. g. Franca Klasince tako dopadlo, da je istemu sedaj izročil župnijske Brežice. Dne 22. oktobra smo imeli od nadvse priljubljenega g. župnika ganljivo poslovlitev, zlasti mladina, Mar. družba in Ap. mož. Zastopnik mož je v poslovlilnem govoru med drugim rekel: Tri leta ste delovali med nami, za nas vse žrtvovali, bili duša verskega in gospodarskega življenja. Cerkvena posest, olupšave pri cerkvah, pred vsem pa nova cesta v Belevode Vam pričajo v traten spomin: storili ste, kar ni pred Vami nihče dosegel in bi tudi brez Vas najbrže nobeden. Vaše delo bo v korist in srečo naše župnije ter vseh, ki se Vas bodo hvaležno spominjali! Iz srca želimo, da bi bilo delovanje g. župnika Klasince tudi v Brežicah spremljano z blagodejno srečo in obilnim božjim blagoslovom. Zapuščena čreda pa srčno želi zopet tako vnetega pastirja. — Šolski pouk v Belih vodah so poprej tu vedno opravljali župniki. 11. junija pa je začel z rednim šolskim poukom

kot prvi učitelj g. Tone Valenčak. Bele vode so se pomladile, ker je približno 60 odstotkov maljših izpod 14 let in je precej šolske mladine. — Začetkom aprila se je od nas poslovil spreten organist in pevovodja g. Ržmal Fr., ki je odšel v Zalec. Tudi na tem mestu mu želimo obilno uspeha. Za njim smo pa dobili že marsikaj, samo tega še ne, kar bi se lahko nazvalo: organist.

Selnica ob Dravi. V nedeljo, 4. novembra, se obhaaja pri nas običajna »bratovska nedelja«, ki se ob njej zbere vsako leto v naši cerkvi prav mnogo vernikov iz raznih krajev Slovenske Štajerske. Pridite, da molite za lastno zvečljanje in za dušni blagor rajnih!

Sv. Trojica v Slov. goricah. Na dan pogreba blagopokojnega Nj. Vel. kralja Aleksandra I. Zedinitelja, dne 18. oktobra 1934, ob 8. uri se je vršila v župni cerkvi Sv. Trojice v Slov. gor. žalna služba božja, katere so se udeležili šola, oblasti, uradi in mnogo faranov. G. župnik p. Ernest Jenko je s prižnice prečital škofovo žalno okrožnico, v kateri v imenu vse lavant. škofije, škof s stolnim kapiteljem, duhovščina z vsem ljudstvom iz dna srca obsoja zločin, ki je z največjo žalostjo napolnil srca vseh zvestih državljanov in s studom ves omikani svet, izreka globoko odkritosrčno sožalje hudo preizkušeni kraljevski rodbini in prisega novemu kralju Nj. Vel. Petru II. vdanost in zvestobo. Pripomnil je še to, da naj bo ta grozni zločin prav vsem resen opomin, kam pripelje človeka nevera in apelirat na zbrano ljudstvo, da vzgaja mladino v Kristusovem duhu, v duhu katoliške svete Cerkve, da se ne bodo več taki zločini ponavljali. Nato je g. župnik opravil slovesno sv. mašo s slovesno asistenco. Po sv. maši so se pred oltarjem in na koru menjaje prepevaje opravile predpisane molitve za blagopokojnega kralja in za Nj. Vel. kralja Petra II. Končno je zapel cerkveni pevski zbor Grilancevo žalostinko za mešan zbor: »Jaz sem življenje in vstajenje«. — Po cerkveni žalni službi božji se je v dvorani g. E. Goloba vršilo žalno zborovanje, katerega so se udeležili farana duhovščina, oo. frančiškani, oblasti, uradi, šola, cerkvene in kulturne organizacije skupaj. Po prisegi vseh navzočih vdanosti in zvestobe novemu kralju Nj. Vel. Petru II. je cerkveni pevski moški zbor zapel »V'gred se po vrne« in narodno himno »Bože pravde«.

Sele pri Slovenjgradu. Dne 25. oktobra je tu umrla po dolgem in hudem bolehanju žena bivšega našega župana Pavla Hovnika šele 34 let stara. Žalujemo mu možu in sinčku izreka mo srčno sožalje! Blaga mati naj počiva v miru! — Letina je pri nas le bolj slaba in kriza pritiska zmerom huje. Nikjer denarja, les ne gre, živina nima cene. — Po snegu, ki je vsaj v spodnjem delu fare skopnel, imamo krasne jesenske dneve.

Bele vode. Morda mislite, da smo Belovodčani že utihnili, ker niste čitali od nas nič novic. Zato sedaj več skupaj. — Povodim birmovanja smo slovesno sprejeli prevz. g. knežofa dr. Tomažiča. Ob sprejemu je bila navzoča skoro vsa župnija ter so se škofu poklonile zlasti Marijina družba, Apostolstvo mož in šolska mladina. V petek dne 8. junija je bila pri Sv. Križu slovesna škofova sv. maša, katere za škofom Slomšekom se tu ni bilo. Dne 9. junija je bila sv. birma v Belih vodah. Is-

razlegali vreščeci bojni klici Indijancev, če je hotela zverjad uiti skozi gosti oklep prežeče smrti.

Med tem se je zbralo v zraku na tisoče roparskih ptic, od malih skobcev in sokolov do orlov in največjih jastrebov mrharjev. Divje so vreščale ter čakale na manjšo divjačino. Zdaj pa zdaj se je spustilo iz zračne višine krilato telo liki puščica in v naslednjem trenutku se je že dvignilo s plenom v kljunu in med kremp-lji. Videl sem brkastega sera. Odnese! je v zračne višine dolgo kačo. Silovito se je oklepala jeklenega prijema, a ni ji uspelo, da bi se bila osvobodila.

50 indijanskih tekačev, ki so zanetili požar, je tekalo ob bregovih obeh rek ter preprečilo vsak obupen poskus bega v svobodo.

Zdajci je zajel plamen obsežen palmov gozd. V drevesnih kronah so viseli šopi posušenih listov. Komaj se je dotaknil ogenj prvega drevesa, že je bil v nekaj sekundah ves gozd v plamenih. Visoko so se poganjali ognjeni zublji. Divje prasketanje, pomešano z neštetimi in raznolikimi glasovi obupane divjačine, mi je udarilo na uho. Zdaj je planila iz velikega gozda čreda jelenov. V naslednjem trenutku je pisknilo po zraku na desetine kopij, vmes truma streljic in v hipu so bile prve vste jelenov na

tleh. Ostali so se kakor na povelje razpršili na vse strani. Toda od povsod jih je čakala smrt v obliki kopij ter puščic. Nekaj jih je pridrvelo do reke, kjer so se zgrudili onemogli.

Iz plamenov se je izmotal velik jaguar, katerega je pregnala ter podila tolpa psov. Z vso urnostjo je planil na najbližjega Indijanca in ga podrl na tla. Še nekaj dolgih skokov, še par prijemov krog debela in že se je skrila za debelo vejo pod menojo. Ozrl se je kvišku, spogledala sva se. Srečanje s človeškimi očmi ga je toliko preplašilo, da je zgubil ravnotežje in omahnil na tla. Bilo je prvič, da sem videl jaguarjeve oči prevzete od presenečenja in strahu. Pomeril sem iz samokresa, krogla mu je prebila glavo in po par obupnih skokih se je zvil v klopko in obležal mrtev.

Iz gozda so se pričele valiti skupine drugih živali. Najprej sta prisopihala dva rdečkasta volka. Sprejela ju je množica kopij in streljic. Z lisicami in šakali so opravili na pol že kar psi. Medvede mravljinčarje, katerih ne morejo za nič uporabiti, so pustili, da so se pognali v vodo, jo preplavali in se rešili na drugo obrežje.

A zdaj se požene iz gozda ogromna kača. Dober meter visoko se je dvigalo njeno telo. V silnih skokih se je sikajoč poganjala proti vodi.

Zalostna statistika.

Statistično je dokazano, da se potopi vsako 29. uro v morjih po celnem svetu 1 ladja.

Podzemeljske votline.

Na južnem Angleškem, v Kentu, je vse polno podzemeljskih votlin. Votline težijo 27 m globoko pod zemljo in znaša njih skupna dolžina 33 km. V treh jamah ima prostora 80 tisoč oseb in jih uporabljajo za gojenje gob, ki se imenujejo »šampinjoni«.

Papirnat Jakob.

V znanem londonskem predmestju Croydon živi čuden mož, kateremu pravijo papirnat Jakob. Je čudak. Ena njegovih posebnosti je tudi ta, da nosi čevlje in obleko iz papirja. Ze celih 12 let

Sv. Bolfank v Slov. goricah. Zares vsaj skromen spominek zasluži pok. Barbara Mohorič, kmetica iz Trnovske vasi, tudi v našem "stu". V prerani grob je legla nad vse dobra skrbna gospodinja, res vzor krščanske matere ter vneto pospeševalnica vsega lepega in dobrega. Da v ugledno Mohoričevo hišo prihajajo samo dobri gosti, namreč krščanski listi in knjige, je nemala zasluga pok. Barbare. Nad vse pa jo je dičila umetnost res prave in krščanske vzgoje svojih otrok, s katerimi jo je Bog z njenim dobrim, tudi vzor krščanskim možem obilo oblagodaril. Med 13 otroki jih živi še zdaj 9. Veliko pravega junaštva je pokazala v svoji dolgi in mučni bolezni, katero je res z angelško potrpežljivostjo prenašala. V svoji bolezni, parkrat prevedena s sv. zakramenti, je tudi na dan smrti v nedeljo dne 21. oktobra želela bit' pri sv. maši vsaj v duhu; saj se je v ta namen še sama pokrižala, ko je k začetku službe božje pozvonilo. Res blagor mu, ki v Gospodu umre! Izredno lep pogreb je dokazal, da je bila rajnica vesplošno priljubljena v vsej bolfanski župniji. — V ponedeljek dne 22. oktobra pa je bila pokopana Marija Kramberger, prevzlikarica s Trnovskega vrha. Na jima da ljubi Jezus večni mir in pokoj!

Pram. Dne 27. septembra umrla materi Mariji Koren je sledila dne 24. oktobra Julijana Medved, Jergejeva gospodinja, še le v 36. letu življenja. Na srcu bolana je iskala rešitve v bolnišnici v Mariboru, pa je tam umrla in zapušča potrtega moža s štirimi nedoraslimi otroci. V Gradišču je dne 25. t. m. umrl Simon Repnik v 88. letu. Kdo ne bi rad imel dobrega starčka, ki je vsako zimo na topli peči sedeč molil rožni venec, prebiral mašne in druge bukvice, vmes pa tudi kaj povedal iz davnih dni. Letos pa je začel vidno pešati, odložil je pipo tobaka in šel v večnost k svojemu patronu. Poleg teh še žaluje družina Štern-Encij v Morju za šestletnim Stankotom in Anton Mom na Planici za polletnim sinčkom. Dobri Bog jih vse tolaži, rajnim pa daj večni mir in pokoj!

Ptujska gora. Številni romarski shodi na Ptujski gori so bili v kljub težkim časom in trdovratni krizi precej povoljno obiskani. Pač dokaz, kako radi se zatekajo k ptujkogorski Materi božji, kjer vedo, da bodo gotovo dobili dušno ali telesno tolažbo. Nad vse krasen

je bil tabor otrok, katerega se je udeležilo nad 2000 malčkov iz cele dravskopoljske dekanije. Z mnogimi otroci so prihiteli tudi starši na našo Ptujsko goro. Ves tabor otrok se je udeležil pobožnosti v cerkvi in med sv. mašo je ubrano prepeval otroški zbor. Za nastope izven cerkve jim je požrtvovalni organist Janko Mohorko pripravil lepo okrašen oder, raz katerega so deklamirali otroci in v svojih govorih povdarjali neomajno vero v Odrašenika sveta in zaupanje do Matere božje. Ker smo bili vse poletje v tako lepem razpoloženju, nas je še bolj pretresla vest, da je smrt potrkala na vrata našega g. šolskega upravitelja Simona Kerblerja in mu vzela edince Brankota, učenca I. razreda. Ko je to žalostno vest naznanil zvon iz ozkih lin ptujskogorskega zvonika, so zaplakali stari in mladi. Otroci, ljubitelji pokojnega Brankota, so venomer nosili cvetje, s katerim so posuli mrtvaški oder svojega sošolca. Če se je že vsa fara jokala nad lepim in dobrim otrokom, koliko bolj sta šele žalovala dobri oče in blaga mamica. Kako smo ljubili našega Brankota, je najboljši pokazal pogreb, katerega se je udeležilo vse učiteljstvo, šolski otroci, orožništvo, financarji, trgovci in gostilničarji ter člani raznih društev. Pogreb je vodil domači gospod župnik Fr. Zagoršek ob asistenci 4 duhovnikov. Pred šolo je zapel v slovo priljubljenemu Brankotu župnijski pevski zbor pod vodstvom organista g. J. Mohorka. Žalostinka »Vse kar živi na tem svetu« je še bolj pretresla naša srca. Polagoma se je pomikal sprevod med donečim petjem psalma »Usmili se me Bog« proti cerkvi. Po sv. maši je zopet zapel mešani zbor »Ne jokajte. Pri odprtem grobu se je domači župnik v toplih in jedratih besedah poslovi od pokojnega. V imenu šolarjev je Pavla Jazbec, učenca IV. razreda, stopila pred grob in se od njega poslovila z lepimi besedami, ki so prešle v trikratni vzklik: »Z Bogom, Brankote!« Nato je zapela šolska mladina pod vodstvom učiteljice Pavle Topolovec. Končno se je še enkrat oglašil cerkveni pevski zbor s pretresljivo žalostinko »Duša, kam te pot pelja?« Užalosteni staršem naše sožalje!

Križevci pri Ljutomeru. Naša učiteljica gđ. Gabriela Hercog je prestavljena od šole v Križevcih v Buče. Ko so zvedeli otroci, da jih

zapusti priljubljena učiteljica, so pri jokali iz šole. Kako srečne so bile one učenke, ki jim je bila učiteljica od I. do V. razreda! Bridko jo bodo pogrešala dekleta, katerim je bila izven šole učiteljica ročnih del in gospodinjstva. V srcih križevskih faranov živi ime blagopokojnega očeta g. nadučitelja Antona Hercoga, ki je umrl skoraj v šolskih klopih kot žrtev svojega idealnega poklica, v katerega se je zbral vživeti, v katerem je deloval za resnico in pravico. Sama njegova učenka gđ. Hercog je delovala po vzgledu svojega blagopokojnega očeta skozi 17 let. Ko je poučevala našo deco, si je pridobila vsa naša srca. Najlepša zahvala za vse, kar je gđ. učiteljica storila dobrega pri nas! Na skorajšnje svidenje!

Sv. Urban pri Ptuj. V nedeljo dne 14. oktobra smo položili k večnemu počitku g. Toplak Petra, zidarja in posestnika iz Grajenšaka. Dočakal je starost 62 let. Bolehal je več časa, večkrat spreviden s sv. zakramenti v miru Gospodovem zaspal. Zapušča žalujočo ženo ter osem otrok, v krščanskem duhu vzgojenih in deloma že preskrbljenih. Bil je zvest bralec krščanskih knjig in »Slovenskega gospodarja«, na katerega je bil naročen več kot 40 let. Njegovo priljubljenost pri ljudeh je pokazala smrt in pogreb. Na mrtvaškem odru je bil posut s cvetjem. Pogrebne sprejeme se je udeležila velika množica ljudi. Ob odprtem grobu se je poslovi od rajnega z lepimi besedami gospod župnik Ivan Razbornik. Rajni naj počiva v miru! Žalujoci družini naše najiskrenejše sožalje!

Frankolovo. Umrla je nad vse ljubljena mati Frančiška Polensak po kratki in mučni bolezni, okrepcana s sv. zakramenti. Žalujoci rodbini naše sožalje!

Sv. Frančišek v Gornji Savinjski dolini. O društvu jeruzalemskega osla nekaj besed! Na šmihelsko nedeljo se je vršila služba božja pri podružni cerkvi sv. Mihaela v Radmirju. V tem času je imelo društvo jeruzalemskega osla svojo sejo kar zunaj cerkve med svetim opravilom. Bilo je nekaj fantov pa tudi mož. Ali bi ne bilo boljše, da bi taki ljudje bili doma in ne dajali slabih vzgledov drugim ljudem? Vrh tega ne bi poškodovali obleke in obuvala, posebno tisti, ki pridejo bolj daleč s hribov. Pravijo, da se pri drugovercih,

ni imel na sebi drugega kakor papir. On trdi, da je papir veliko bolj zdrav nego sukno in obleče vsak dan novo papirnato srajco.

Čuden način pokopavanja mrtvih

je vladal nekoč pri Tunguzih visoko na severu Azije. Mrtvega so položili v njegovih najlepših oblačilih v zaboj in tega so obesili med dve bolj skupaj stoječi drevesi. Samo lovske predmete rajnega so zakopali v zemljo pod omenjeni zaboj.

Lepa navada pri starih Rimljanh.

Če je bil kak imenitnik v starem Rimu povabljen v goste, je nesel pred njim suženj servieto. Te serviete ni

Poslane strelice so jo zgrešile, dosegla je vodo in odplavala.

Med opisano morijo je zajela zemljo noč. Tu in tam še smukne iz gozda, ki ni več gozd nego pogorišče, kaka žival v smrt. Toda kmalu poneha vse — — —

Preko sto komadov najizdatnejše divjačine in nešteto manjših komadov je vrgel ta lov. Za naše pojme je pogon po opisanem načinu nekaj strašnega. Indijanci bi brez njega ne mogli živeti. Nekaj mesecev trajajoča deževna doba spremeni celo pokrajino v močvirje. Kakor že omenjeno, je ta čas za Indijanca čas brezdelja in bogznaj, kako bi ga pretolkel, če ne bi prirejal na jesen takih lovov.

Indijanski lov je bil nam opomin, da bode treba vzeti pot pod noge ter urno naprej, sicer bo začelo liti iz neba, predno smo na cilju.

Opustili smo misel, da bi se mudili dalje časa med Indijanci in prisostovali njihovim lovskim praznikom. Podali smo se naprej v koraku, pusteč reko Rio Kuluene ob desni. Noči, v katerih smo razpostavljali straže, so potekle mirno. Konji in mule so imele dovolj paše. Koruzni zdrob smo lahko hranili za pozneje. Brez posebnih doživljajev smo se približali po dnevih reki Rio Ksingu, koje struga je bila na mestih

tako globoka, da je sešla voda konjem preko hrbta. Priljago smo morali raztovoriti in na naših plečih prenesti na drugo obrežje.

Rio Ksingu je bila po napovedi največja reka, katero bi naj srečali na poti proti zlatim zakladom.

Zopet so minuli dnevi. Solnce je vzšlo ter zatoni, dan je zamenjal noč in še vedno nismo bili pri prvem vodopadu, katerih je videl belohozec na poti v zlato poljano štiri in je pustil usno poročilo o njih Indijancem.

Lepega dne smo le čuli bobnenje ter šumenje padajočih vodnih mas. Reka Rio Ksingu se je upala precej globoko v enem skoku preko skalovja. Bili smo na kraju, kjer pošilja velika reka svoje vode prvič v globine.

Polni upanja smo romali naprej. Na večer istega dne nam je udarjalo pod šotor na uho hromenje drugega vodopada, katerega smo dosegli drugi dan in po preteku nekaj ur še tretjega.

Čisto sigurno smo bili na prvi poti. Minuli so dnevi. Po dnevu zopet samo solnce in v noči nemi mesec.

Konečno nas je vzdramil iz enoličnosti votel odmev četrtega ter zadnjega vodopada. Cilj našega potovanja ni mogel biti več daleč.

Približali smo se gričem, odkoder smo lah-